కథ

విముక్త

ఎన్. శ్రీలలిత

సొర్గం అనుకుని వస్తే ఇదికాస్తా పాతాళమై కూర్చుంది, పచ్చని పొలాల మధ్యలో మూడంతస్తుల రాసమేడ, ఎత్తెత్తు మనుషులు, సాకలి ఉతికిన సలవ జరీబట్టలు, వొళ్లంతా దిగేసుకున్న బంగారాలు, చాలా ఖరీదు, ఖరీదుగా కనబడుతుంటారు, బుద్ధులు మాత్రం చిన్నవి,

లేకపోతే పదేళ్లై ఈ ఇంటికి కోడలిగా వొచ్చిన నన్ను ఇంకా దూరం పెట్టే ఉంచుతున్నారు, అడుగడుగునా నాకులాన్ని ఆళ్లు మరచిపోరు, నన్ను మరవనివ్వరు.

ఊరేగింపులాగ అందరూ బైటికెళ్తున్నారు, కిటికీలోంచి చూసేను, నరేషు కారు తీసి డ్రైవింగు సీటులో కూర్చున్నాడు, అతని తండ్రి అతని పక్కసీట్లో. వెనక సీట్లో అతని తల్లి, చెల్లి, బావ, ఓడంత ఇన్నోవా కారు, నాకూ నా పాపకూ ఆ వెనక సీట్లోనైనా చోటుండదా?

కారు కదిలి పెద్ద గేట్లోంచి బైటికెళ్లిపోయింది. అరమైలు దూరంలో పెద్దగేటు, బిల్డింగు చుట్టూ కొన్ని ఎకరాల పూలతోట, బైటినుంచి చూసే వాళ్ళకిది పెద్ద కాపుగారి మేడ, సొర్గం.

ఒకటోరకం టేకు కర్రతో చేసిన జిలుగు జిలుగు నగిషీల సింహద్వారం, దానివెనకున్న మొధటిహాలు తప్ప బైటివాళ్లు చాలామందికి ఈ భవనంలోకి ప్రవేశంలేదు. నేను మాత్రం చిన్నప్పట్నుంచీ ఈ భవనంలోనే పెరిగేను. మా అమ్మ ఇక్కడే కదా పనిచేసేది! తెల్లవారు ఝామునొచ్చి రాత్రి తొమ్మిది వరకూ వంచిన నడుం ఎత్తకుండా ఇంటెడు చాకిరీ చేసుకుపోయేది. అప్పట్లో కాపమ్మగారు ఎంతమంచిది!. ఆళ్లమ్మాయికన్నా నేను కొంచెం చిన్నదాన్ని కావడంవల్ల ఆ అమ్మాయి పాతబట్టలన్నీ నాకే ఇచ్చేది. ఆ అమ్మాయి తినగా మిగిలినవన్నీ నాకేపెట్టేది, కాపమ్మగారి ఖరీదైన పాత జరీచీరలు చిరుగులు పట్టి, రంగులు వెలిసి పోతేనేం అమ్మకిచ్చేది, అదంతా పని చేయించుకునే ఉపాయమని పాపం పిచ్చి అమ్మకి తెలీదు, నేను సగం పనిని పంచుకుంటున్నా, ఇప్పుడు ఈ ఇంట్లో పని వాళ్లైవరూ పట్టుమని పది నెలలైనా చెయ్యరు, కాపమ్మ గారి మాటలతీపి అందరికీ అర్ధమైపోయింది. అమ్మకాబట్టి పద్దెనిమిదేళ్లు ఎదుగూబొదుగూలేని జీతం డబ్బులకి పనిచేసింది.

మాటలకందని కృతజ్ఞత మా అమ్మది, నేను పుట్టినప్పుడు ఓ గొంతెమ్మో, నూకాలమ్మో అని పెట్టనీయకుండా నాకు సంధ్య అని చక్కని పేరు పెట్టిందంట కాపమ్మ, చిన్నప్పుడే బళ్లో ఏయించి ఆళ్లమ్మాయి పాత పలకలూ, పుస్తకాలూ ఇచ్చేదంట, పిచ్చితల్లికి అదంతా నేను తన పనికి అడ్డం రాకుండా చెయ్యడమని తెలీదు, నేను కొంచెం ఎదిగిన కాణ్ణుంచీ బడినుంచి రాగానే అమ్మకి చెయ్యి సాయంగా పనులందుకోవాల్సి వచ్చింది కదా! ఆళ్లమ్మాయి హోం వర్కులు చేసుకుంటూ, స్నేహితుల్తో ఆడుకుంటూ ఉంటే నేను మాత్రం పుస్తకాలక్కడ పడేసి కాపమ్మగారిపనుల్లో మునిగిపోయేదాన్ని. అందరూ తినగా మిగిలిందేదో పెడితే అదే బ్రహ్మానందం అమ్మకి.

'అమ్మా' అని నా కొంగులాగింది పాపాయి, ఆలోచనల్లోపడి కారెళ్లిన ప్రదేశాన్నే చూస్తున్నానింకా, అక్కడే కదా నేను మౌన పోరాటం చేసింది!

పాపాయికి స్నానం చేయించి బట్టలుమార్చి, హోమ్ వర్కు చేయిస్తున్నానన్నమాటేకాని నా మనసు మాత్రం గతంలోకి, నా కంటూ ఏ వివేకమూలేని ఆ రోజుల్లోకి పరుగులు పెడుతూనేఉంది–

పదో తరగతి పరీక్షలు రాసాను. ఆ రాత్రి ఇంట్లో అమ్మ, నాయన నా పెళ్లిగురించి మాట్లాడుకోవడం విని భయపడిపోయేను.నా కింకా చదువుకోవాలని ఉంది, అమ్మ తమ్ముడు ఆ తుమ్మమొద్దు సీతిగాడితో నాకు పెళ్లి చేస్తారంట, ఆడుపని చేసే చెరుకు తోటల్లోంచి బెల్లంపాకం, చెరుకుముక్కలు మోసుకొచ్చి పెద్దఘనకార్యం చేసినట్టు నాకళ్లల్లోకి చూస్తాడు.

పెళ్లి అనగానే నాకు చినబాబు నరేషు గుర్తుకొచ్చాడు, ఎంత అందంగా ఎంత స్టైలుగా ఉంటాడు! మంచి బలంగా నామీద రెండు జానల ఎత్తుగా ఉంటాడు. ఈ మధ్య ఒక ఏడాదిగా నన్ను ప్రత్యేకంగా చూస్తున్నాడు, ఎవరూ చూడనప్పుడు గమ్మత్తుగా నవ్వుతాడు. రంగు రంగుల జడ బేండ్‌లూ, ఫేన్సీ ఆభరణాలూ వాళ్ల చెల్లితోబాటు నాకూ తెచ్చి ఇస్తున్నాడు, ఒక సారి నేను వెనక్కి తిరిగి ఏదో పని చేసుకుంటూంటే **బలంగా** వాటేసుకున్నాడు, అన్నిటికన్నా నాకు నచ్చింది- నేను మొక్కలకి నీళ్లుపోస్తూంటే ఎర్రటి **గులాబీ** పువ్వొకటి కోసి నా జడలో తురమడం, **నరేష్‌బాబు** నా కళ్లకి గొప్ప సినీమా హీరోలా కన్పించే**వాడు**, ఈ మాట పైకి అన్నానంటే మా అమ్మ నన్ను చంపేస్తుంది.

మర్నాడు మా **అమ్మ కాపమ్మ** గారితో చెప్పడం విన్నట్టున్నాడు **వొంటరగా నన్ను కారు** షెడ్డు దగ్గరికి పిల్చి "పెళ్లి **చేసుకుంటున్నావట** కదా!" అన్నాడు.ఆ గొంతులో నిష్ఠూరం.

"ఏం చెయ్యను చినబాబూ మరి, మా అమ్మ అయ్య ఇష్టం కదా!"

"నన్నే మైపొమ్మంటావు?" ఎప్పుడూ నవ్వుతూ తుళ్లుతూ ఉండే చినబాబు కళ్లల్లో నీళ్లు," నిన్ను నా

ప్రాణం కన్నా ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నాను తెల్సా" అచ్చంగా సినిమా హీరోలాగే అన్నాడు.

నామనసు కరిగి నీరైంది. ఒక గొప్ప పులకింత, మైకం నన్నావరించినట్టై ఒక్క ఉదుటున ముందుకెళ్లి చినబాబు కౌగిలిలో వొదిగిపోయేను. అదే సమయానికి సరిగ్గా మా అమ్మ వచ్చేసిందక్కడికి, మమ్మల్నిద్దర్నీ అలాచూసి నిర్ఘాంత పోయింది. నోరు నొక్కుకుని, చినబాబుకి దణ్ణం పెట్టి, నా చెయ్యి పట్టుకుని విసురుగా లాక్కొని పోయింది. కడుపులో నొప్పని కాపమ్మ గారికి వంక చెప్పి నన్నింటికి తీసుకుపోయింది.

అదేరోజు సాయంత్రం పక్కఊళ్లో ఉన్న మావయ్యనీ, అమ్మమ్మనీ పిలిపించి పెళ్లికి లగ్గం పెట్టించేసేరు, నన్ను ఇంట్లోంచి కదలకుండా అమ్మమ్మని కాపలాపెట్టి తను పెదకాపు గారింటికెళ్లేది.

పెళ్లి అయిదు రోజులుందనగా కాపమ్మ గారిచ్చేరంటూ ఒక పాత బట్టల మూట మోసుకొచ్చింది. రెండు పాత పట్టు చీరలు, ఒక కొత్త సిల్కు చీర, ఇంకా ఏవేవో జాకెట్లు, తువాళ్లు అన్నీ ఏరిఏరి చూసుకుని తెగ మురిసిపోయేరిద్దరూ, అమ్మ మొలలోంచి అయిదు వందనోట్లు తీసి పెళ్లి ఖర్చులకి చేరని చూపించింది, అమ్మ, అమ్మమ్మ కాపమ్మ గార్ని భట్రాజుల్లాగా ఒకటే పొగిడేరు. "నీ మొగుడుకంట పడనియ్యకు, తాగి తలకోసుకుంటాడు" అని హెచ్చరించిందమ్మమ్మ.

పెళ్లి రెండు రోజులుందనగా మా తాటాకుల ఇంటి ముందు చిన్న కొబ్బరాకుల పందిరేసారు, మామిడాకుల తోరణాలు కట్టేరు, వాకిట్లో రోలు పెట్టి పసుపు దంచేరు. నా వొళ్లంతా పసుపు పూసి తలంటి పోసేరు.

ఆ రాత్రి అందరం మంచి నిద్దర్లో ఉండగా ఎవరో నా చెయ్యిపట్టి గుంజి నిలబెట్టి, అరవకుండా నానోరు మూసేరు, గుడ్డిదీపం వెలుతుర్లో కళ్లు విప్పార్చుకుని చూస్తే చినబాబు, అరవొద్దని పెదవుల మీద వేలుంచుకుని సైగచేసి నన్ను బైటికి లాక్కుని పోయేడు, అందరూ నడిచే దారి వదిలేసి గుడిసెల మధ్య సందుల్లోంచి, పెంటకుప్పల మీంచి పరుగులాంటి నడకతో చెరువు గట్టున తనకారు ఆపిన చోటికి తీసుకుపోయాడు, కారులో నన్నుతోసి, తను డ్రైవ్ చెయ్యడం మొదలుపెట్టేడు, ఎక్కడి కెళ్తున్నామో ఏమో అంతా నాకు అయోమయం అయిపోయింది.

తెలతెలవారుతూండగా ఏదో బస్తీలో ఒక ఖరీదైన హోటల్లోదిగేం "ఏంటిదంతా చినబాబూ' అంటే 'నీమీద ఇష్టం' అన్నాడు. 'నిన్నొదులుకోలేను' అన్నాడు. 'అంటే మనం పెళ్లి చేసుకుంటామా' అని నేనంటే 'అవును' అన్నాడు. ఎప్పుడు కొన్నాడో ఏమో కారులోంచి నా కోసం కొత్త చీరలు, పూలమాలలు తెచ్చేడు, నేను స్నానం చేసి కొత్త చీర కట్టుకున్నాక ఒకమాల నా మెడలో వేసి "ఇదే మనపెళ్లి అన్నాడు. 'ఈ రోజునుంచి నువ్వు పెద్దకాపు గారి కోడలివి' అన్నాడు. ఆనందంతో పులకరించి పోతున్నానన్నాక్రమించుకుంటూ 'ఇంతకన్నా స్వర్గం మరెక్కడుంది సంధ్యా'అన్నాడు.

పదిరోజులు బైటి ప్రపంచంతో సంబంధం లేకుండా ఆనందడోలికల్లో సాగిన మా కాపురపు కల ఆరాత్రి పెద్దకాపుగారి మనుషులు వచ్చి మమ్మల్ని పట్టుకోవడంతో ముగిసిపోయింది.

తెల్లవారేలోగా నన్ను మాగూడెం బయట వదిలేసి, చినబాబుని ఇంటికి తీసుకుపోయారు. కాళ్లీడ్చుకుంటూ ఇంటికి చేరుకున్న నన్ను మా అమ్మ జబ్బల సత్తువ తీరేదాకాకొట్టింది. ఎంత సేపటికీ "ఆ మారాజులకి నా మొకం ఎలా సూపించను?" అని నెత్తికొట్టుకుని ఏడ్చింది, బాగా తాగి ఉన్న మా అయ్యనన్ను కావిలించుకుని 'ఎంతపని చేసేవే కూతురా' అని ఏడ్చేడు.

జరిగిందాంట్లో నా తప్పేముందో నాకే మాత్రం అర్ధంకాలేదు, అసలే పచ్చిపుండైన శరీరం మా అమ్మకొట్టిన దెబ్బలకి మరింత సున్నమైంది. గుడిసెలో చింకి చాపమీద ముణగదీసుకుని పడి ఉన్నాను.

సాయంకాలానికి పక్కగూడెం ప్రసిడెంటు కృపాలుబాబుని తీసుకుని మా మేనమావ వచ్చేడు, మా కులపెద్దలు నలుగురూ వొచ్చేరు, వాకిట్లో కూచుని ఏటేటో మాట్లాడుకున్నారు, అందరూ కట్ట గట్టుకుని పెద్ద కాపుగారింటికెళ్ళేరు.

అట్నుంచి ఆళ్లు తిరిగొచ్చిన మరుక్షణం పొయ్యిలో సగం కాలి చల్లారిన కట్టెపేడొకటి పట్టుకుని మా అమ్మలోపలికొచ్చి 'ఉప్పుడేటైందో సూడు, ఉప్పుడేటైందో సూడు' అంటూ అదే పనిగా నన్ను బాదడం మొదలుపెట్టింది.

తను అమాయకుడిననీ, నాకు మా మేనమావని చేసుకోడం ఇష్టంలేక పదిరోజులపాటు ఎక్కడికైనా తీసుకుపొమ్మని ఉత్తరం రాసేననీ, చిన్నప్పట్నుంచీ తన కళ్లెదుట పెరిగిన పిల్ల బాధ పడుతుంటే చూడలేక ఇష్టం లేని పెళ్లిని తప్పించ డానికి తీసుకెళ్లేడు తప్ప తనకే అర్ధం కర్మం తెలీదన్నా డంట చినబాబు.

నామీద మా అమ్మకొచ్చిన కోపానికి నన్ను చంపెయ్యాలనుకుందట, ఇంటెనక గన్నేరు పప్పు నూరుకొచ్చి నా కోసం తీసిన కూరలో కలిపిందట, నాకింకా భూమ్మీద నూకలుండి ఆ రాత్రి పచ్చి మంచి నీళ్లైనా ముట్టకుండా ఉండిపోయాను.

మర్నాడు పెద్దకాపుగారికి, ఎప్పుడూ ఎగస్పార్టీలో ఉండే అబ్బులుగారొచ్చేడు మా ఇంటికి. ఆయన చెప్పిన ఉపాయం ప్రకారం నన్ను తీసుకొచ్చి పెద్దకాపుగారి వాకిట్లో కూర్చోబెట్టారు. 'మౌన పోరాటం' అని రాసిన ప్ల కార్డొకటి నా చేతిలో పెట్టి, నా వెనక ఆళ్లంతా కూర్చున్నారు. కాపమ్మగారు నన్ను చూసి వాకిట్లో కొచ్చి 'థూ' అని ఉమిసింది. ఇంకా కోపం తీరక కొత్త పని మనిషి వాకిట్లో జల్లటానికి తెచ్చిన పేడ కళ్ళాపి నీళ్ళు నామీద గుమ్మరించింది. 'మా ఇంటి తిండితిని దున్నపోతులా బలిసి, కొవ్వెక్కి కొట్టు కుంటంది' అని నానా తిట్లూ తిట్టింది. అందరం ఓర్పుతో కూచున్నాం. మూడు రోజులు గడిచాయి. పెద్దకాపు, చినబాబు మా ముందునుంచి బోర విరుచుకుని లోపలికీ, బైటికీ తిరుగుతానే ఉన్నారు.

నాల్గోరోజు మావోళ్లు తండ్రీ కొడుకుల్ని అడ్డుకున్నారు. 'పెద్దకాపు గారూ! మేవింక కలెక్టరు కాడికెళ్లి పోతాం, అబం శుభం తెలవని మైనరు పిల్లనెత్తు కెళ్లి పాడుజేసినందుకు నీ కొడుకు ఊసల్లెక్కెడతాడు సూడు' అన్నారు.

కలక్టరనీ సరికి పెద్దకాపు గారు దిగొచ్చేడు!

హైదరాబాద్‌లో కిన్నెరసంస్థ నిర్వహించిన బాలల సాంస్కృతిక మాసోత్సవంలో భాగంగా బాల సాహిత్య రచయిత డా॥ రావూరి భరద్వాజను సత్కరిస్తున్న ఆచార్య ఎ. భూమయ్య, డా॥ ద్వా.నా. శాస్త్రి, చిత్రంలో కిన్నెర రఘురాం ప్రభృతులు

మావోళ్లు పట్టు బట్టి చినబాబుకీ నాకూ రిజిస్టరు పెళ్లి జరిపించేరు. ముందు మమ్మల్ని ఆ ఇంట్లో ఉంచుకోం అని దూరంగా అద్దింట్లో ఉంచేరు, రెండేళ్ళు గడిచేసరికి కొడుకు జల్సాల కోసం చేస్తున్న అప్పులు తీర్చలేక తీసుకొచ్చి ఇంట్లో అళ్ల కళ్లముందు పెట్టుకున్నారు.

మమ్మల్నిద్దర్నీ విడగొట్టి చినబాబుకి ఇంకో పెళ్లి చెయ్యాలని చాలా ప్రయత్నించారు. అయితే, మా వోళ్లు నాకు దన్నుగా నిలబడేసరికి ఏవీ చెయ్యలేక ఊరుకున్నారు.

ఇంట్లో నా స్థానం పనిమనిషికన్నా ఏమీ మెరుగ్గాలేదు. కింద వంటింటి పక్క పాతగది ఒకటి మాకిచ్చేరు. చినబాబు ఇల్లంతా తిరగొచ్చు కానీ; నేను, నా పాప మెట్లెక్కి పైకెళ్లకూడదు.

చినబాబు కూడా ఎప్పుడో రావాలన్పించిప్పుడు అరుదుగా నా గదికి వస్తూ ఉంటాడు. ప్రేమగా ఒకమాట, పలుకు ఆడడు. పాపాయిని దగ్గరికి తీసుకోడు.

ఎంతో మంచిదన్పించే కాపమ్మ పిల్లిమీదో, కుక్కమీదో వంక పెట్టి ఎప్పుడూ నన్ను తిడతానే ఉంటుంది. కోట్లు కట్నం వచ్చే తన కొడుకు జీవితం నా మూలంగా నాశనమైపోయిందంటుంది.

ఒకప్పుడు సొర్గం అనుకున్న ఈ ఇల్లు నా పాలిటికిప్పుడు పాతాళంలా ఉంది.

ఈ పది సంవత్సరాల్లో చినబాబు మధ్యలో వదిలేసిన చదువును పూర్తి చెయ్యలేకపోయేడు. కాని, నేను మాత్రం లోకంతో బాటు, జీవికకు పనికొచ్చే డిగ్రీలనూ ప్రైవేటుగా చదివేను, మా దళితవాడ గ్రంథాలయంనుంచి మా అయ్య తెచ్చిచ్చే పుస్తకాలెన్నో చదివేను. నేనిప్పుడు మనిషిని నాలుగు గోడల వెనక ఉన్నాను కాని మస్తిష్కం మాత్రం ప్రపంచమంత విస్తృతమైంది.

ఈ భవంతిలో నా జీవితం నూతిలో కప్పకన్నా ఏమీ మెరుగ్గా ఉండబోదని నా కర్థమైంది. అందుకే ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేను- నా పాప చేతిని పట్టుకుని చాలా కాలానికి ఆ సింహద్వారపు గడపదాటి బయటకొచ్చాను. ఇకపైన నేను ఆ పాతాళంలో పెద్దకాపు కోడలిగా, చినబాబు పెళ్లాంగా జీవించ దల్చుకోలేదు, వార్ధక్యంలో కూడా రెక్కలు ముక్కలు చేసుకుంటున్న మా అమ్మ అయ్యలకి నేనే ఆసరా కాదల్చుకున్నాను.

మూడంతస్తుల ఆ మేడవైపు; ఆ తోటలు దొడ్లవైపు; ఆ కార్ల వైభవాల వైపు వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా ముందుకే నడుస్తున్నాను. మా దళిత వాడవైపు.. ఒక చైతన్యం వైపు.....

కవిత

డా॥ ద్వా.నా. శాస్త్రి సంకలన పరిచిన "మా నాన్నగారు" పుస్తక ఆవిష్కరణ సందర్భంగా కిన్నెర ఆర్ట్ థియేటర్స్ (హైదరాబాద్) నిర్వహించిన కవితల పోటీలో ద్వితీయ బహుమతి రూ.500/-లు గెలుచుకున్న కవిత. అంశం : "మా నాన్నగారు"

మా నాన్నగారు

వై.వి. రమణ

అమ్మ ప్రక్కన పొత్తిళ్ళ మధ్య ఒద్దికగా పడుకొని
కొత్త లోకాన్ని వింతగా చూస్తున్నవేళ
నా బుగ్గలను ఆర్తిగా స్పృశించిన నీ చేతి వేళ్ళ తొలి స్పర్శ నాకింకా గుర్తుంది నాన్నా!

తప్పటడుగులతో వడివడిగా నే పరిగెట్టేవేళ
నీ చెయ్యేగా నాకు ఆసరాగా నిల్చింది
నీచిటికెన వేలు తోడుంటే చాలు ఆ చుక్కలలోకం సైతం నా సొంతం కాలేదా?

జ్వరమొచ్చి నే పడుకుంటే
ఆ కనిపించని దేవుళ్ళకి నువ్ మొక్కిన మొక్కులు
అర్ధరాత్రి ఆసుపత్రి వైపు నువ్ పెట్టిన పరుగులు నాకింకా గుర్తున్నాయి నాన్నా!

పలకమీద నే గీసిన పిచ్చి గీతలు సైతం నీకు అపురూప కళాఖండాలే!
అమాయకంగా నే సంధించే చిట్టి ప్రశ్నలు సైతం నీ దృష్టిలో నా మేధా సంపత్తికి తార్కాణాలే!
ముద్దుమాటలతో నే ఆలపించిన చిట్టి చిలకమ్మ గీతం - నీకది సుమధుర సంగీత జలపాతం!

నా ఆటా, నామాట, నాపాట ప్రతిదీ నీకు అపురూపం, అద్భుతం!
నువ్ మలచిన శిల్పాన్ని నేను - నీ హృదయ స్పందనకు ప్రతి రూపాన్ని నేను!
కాలంతో పెరిగిన నా స్నేహాలు, నా పరిచయాలు, ఏర్పడ్డ భవబంధాలు,
నీ జ్ఞాపకాల్ని మసక బారుస్తున్నాయి. నా గుండెగదిలో నీ స్థానాన్ని అస్థిర పరుస్తున్నాయి.

అందుకే ఈ కృత్రిమత్వంతో పోరాడాలని ఉంది- స్వచ్ఛమైన ప్రేమను పంచాలని వుంది!
ఆనాటి నుండి నా పాదాల క్రింద నలుగుతున్న నీ అరచేతులను
నా కన్నీళ్ళతో సేద తీర్చాలనివుంది!
బ్రతుకు సమరంలో అలసి సొలసిన నీకు ఆసరాగా నిలవాలని వుంది!
నిత్యసేవకుడిలా నల్గిపోయిన నిన్ను 'చక్రవర్తి'లా నిలపాలని వుంది!
గుండె తలుపుల్ని తట్టినప్పుడు కదలాడే ప్రతిజ్ఞాపకం ఓ కన్నీటి బొట్టవుతుంది!
బండరాతి నుండి సైతం జాలువారే ప్రతి నీటి చుక్కా నాకు స్ఫూర్తి ప్రదాతే అవుతుంది!